

prima instanță, Judecătoria Edineț
judecător: Gh. Bîrsan
instanța de apel, Curtea de Apel Bălți
judecători: Iu. Grosu, A. Corcenco, D. Corolevschi

dosarul nr. 2rac-54/2017

Î N C H E I E R E

15 februarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului,
judecători

Galina Stratulat
Ala Cobăneanu, Oleg Sternioală

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Camera de Licențiere,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Camera de Licențiere împotriva societății pe acțiuni „Maconrut” cu privire la retragerea licenței și obligarea depunerii formularului licenței,

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 10 noiembrie 2016, prin care s-a respins apelul declarat de Camera de Licențiere cu menținerea hotărârii Judecătoria Edineț din 02 februarie 2015,

c o n s t a t ă :

La 27 ianuarie 2015, Camera de Licențiere a depus cerere de chemare în judecată împotriva SA „Maconrut” cu privire la reatragera licenței.

În motivarea acțiunii a indicat că la 16 octombrie 2014 în baza declarației SA „Maconrut” din 15 octombrie 2013, a emis decizia nr. 2561 cu privire la eliberarea licenței pentru genul de activitate „extragerea substanțelor minerale utile” cu desfășurarea activității în raionul Edineț, satul Brînzeni (exploatarea zăcământului de calcar cu piatră brută „Brînzeni-1” și „Brînzeni-2” la 250 m spre Nord-Vest de satul Brînzeni) și în raionul Glodeni, satul Balatina (exploatarea zăcământului de calcar brut pentru producerea prundișului la 0,7 km spre Est de s. Balatina).

Conform pct. 2 al deciziei, în temeiul art. 11 alin. (6) al Legii cu privire la principiile de bază de reglementare a activității de întreprinzător nr. 2561, din 16 octombrie 2014, a notificat titularul despre necesitatea conformării activității întreprinderii la art. 29 și 36 din Cod Funciar, art. 4 alin. (1) lit. a) și art. 5 alin. (1) al Legii cadastrului bunurilor imobile nr. 1543-XIII din 25 februarie 1998 și l-a avertizat despre posibila retragere a licenței în cazul neînlăturării neajunsurilor menționate și neprezentării informației privind lichidarea acestora până la 16 ianuarie 2015.

Totodată, invocând prevederile art. 11 alin. (6) al Legii cu privire la principiile de bază de reglementare a activității de întreprinzător, menționează că în baza deciziei nr. 2561 din 16 octombrie 2014, SA „Maconrut” a obținut licența pentru „extragerea substanțelor minerale utile”, iar punctul pct. 2 din decizie prin care titularul licenței a fost notificată despre necesitatea conformării activității licențiate legislației funciare, în scopul neadmiterii efectuării exploatărilor contrar destinației terenurilor urma a fi executat pentru genul de activitate: „extragerea substanțelor minerale utile”, sub sancțiunea retragerii licenței.

Sub acest aspect menționează că titularul de licență, prin declarația din 15 octombrie 2014 privind eliberarea licenței, a confirmat „pe propria răspundere responsabilitate pentru respectarea condițiilor de licențiere la desfășurarea genului de activitate pentru care se solicită licență și pentru veridicitatea documentelor prezentate.

Astfel, indică că o condiție principală este desfășurarea activității licențiate în conformitate cu cadrul legislativ și normativ, inclusiv, raportarea activității de extragere a substanțelor minerale utile, prevederilor stipulate în Codul funciar al RM, care indică că atribuirea terenurilor către beneficiarii subsolului se efectuează în conformitate cu legislația funciară, iar deținătorii de terenuri sunt obligați să folosească terenurile în conformitate cu destinația lor, sau, pentru utilizarea subsolului urmează a fi modificată destinația terenurilor agricole.

Respectiv, ținând cont de importanța folosirii raționale a resurselor naturale și de aspectul acestui sector, autoritatea de licențiere asigură respectarea exigențelor cadrului legal din partea titularilor de licență prin mecanisme instituite de lege.

Or, Camera de Licențiere, acordă licențe pentru genurile de activitate stabilite de lege și are drept misiune asigurarea respectării riguroase a condițiilor de licențiere, necesare pentru practicarea activităților de întreprinzător, pentru excluderea prejudicierii drepturilor, intereselor legitime și sănătății cetățenilor, mediului înconjurător și securității statului.

În acest context menționează că SA „Maconrut” nu a respectat obligația expusă în pct. 2 al deciziei nr. 2561 din 16 octombrie 2014, iar în temeiul art. 11 alin. (7) și art. 17 alin. (3) al Legii nr. 235/2006, art. 7 alin. (2) lit. a), art. 21 alin. (3) și (6) ale Legii 451/2001, a fost emisă decizia nr. 13 din 19 ianuarie 2015 privind retragerea licenței.

Totodată, cu referire la prevederile art. 17 alin. (1), (2), și (3) al Legii nr. 235/2006, indică că activitatea de întreprinzător poate fi suspendată până la adoptarea unei hotărâri definitive și irevocabile de către instanța de judecată la cererea autorității care a dispus suspendarea.

Solicită retragerea licenței seria A MMII nr. 045992 eliberată SA „Maconrut” pentru genul de activitate „extragerea substanțelor minerale utile” și obligarea SA „Maconrut” să depună formularul licenței retrase la Camera Înregistrării de Stat.

Prin hotărârea Judecătoriai Edineț din 02 februarie 2015, acțiunea a fost respinsă, ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 07 mai 2015, a fost respins apelul declarat de către Camera de Licențiere și menținută hotărârea primei instanțe.

La 29 iunie 2015, Camera de Licențiere a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârea primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri cu privire la admiterea acțiunii.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 04 noiembrie 2015 s-a admis recursul declarat de Camera de Licențiere cu casarea deciziei Curții de Apel Bălți din 07 mai 2015 și restituirea pricinii spre rejudecare la Curtea de Apel Bălți, în alt complet de judecată.

Prin încheierea Curții de Apel Bălți din 12 mai 2016 s-a admis cererea SA „Maconrut” cu suspendarea procesului civil la cererea Camerei de Licențiere împotriva SA „Maconrut” cu privire la retragerea licenței și obligarea depunerii formularului licenței, până la examinarea cauzei conexe la cererea de chemare în judecată a SA „Maconrut” împotriva Primăriei satului Brînzeni cu privire la înregistrarea dreptului de proprietate asupra terenului.

Nefiind de acord cu încheierea instanței de apel, la 13 iulie 2016 Camera de Licențiere a contestat-o cu recurs, solicitând casarea încheierii Curții de Apel Bălți din 12 mai 2016.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 21 septembrie 2016 s-a admis recursul declarat de Camera de Licențiere cu casarea încheierii Curții de Apel Bălți din 12 mai 2016.

Prin încheierea Curții de Apel Bălți din 27 octombrie 2016 s-a respins ca nefundat demersul SA „Maconrut” privind ridicarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 11, alin. (6), (7) al Legii nr. 235/2006 cu privire la principiile de bază de reglementare a activității de întreprinzător.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 10 noiembrie 2016 s-a respins apelul declarat de Camera de Licențiere și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Edineț din 02 februarie 2015.

La 28 decembrie 2016, Camera de Licențiere a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea hotărârii primei instanțe și a deciziei instanței de apel, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

În susținerea recursului a invocat dezacordul cu hotărârile contestate, considerându-le neîntemeiate prin faptul că au fost încălcate și aplicate eronat normele de drept material și procedural.

Relevă că, hotărârea primei instanțe și decizia instanței de apel au fost adoptate în rezultatul interpretării eronate a normelor de drept ce reglementează raportul juridic litigios inclusiv Legea privind reglementarea prin licențiere a activității de întreprinzător nr. 451-XV din 30 iulie 2001, art. art. 29, 36 din Codul funciar, Lega cadastrului bunurilor imobile nr. 1543-XIII din 25 februarie 1998, Regulamentul cu privire la modul de atribuire, modificare a destinației și schimbul terenurilor, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1451 din 24 decembrie 2007, Legea cu privire la Guvern nr. 64-XII din 31 mai 1990,

Hotărârea Curții de conturi nr. 39 din 15 iulie 2013 privind Raportul auditului performanței.

A mai invocat că, instanțele inferioare concluzionează că titularul de licență a respectat condițiile de licențiere în vederea obținerii licenței, și că printre acestea nu se regăsește obligația de a modifica destinația terenului, considerând că această concluzie este rezultată din aplicarea și interpretarea eronată a legii

Totodată a indicat că sistarea valabilității licențelor nu reprezintă o lipsire de proprietate, ci o măsură de control al folosirii proprietății.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Instanța de recurs consideră că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul împotriva deciziei instanței de apel din 10 noiembrie 2016, la 28 decembrie 2016 în termen.

În conformitate cu art. 444 Cod de procedură civilă, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia că, recursul declarat de Camera de Licențiere, urmează a fi declarat inadmisibil, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Camera de Licențiere nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă, or recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

Mai mult, argumentele invocate în recurs se axează asupra fondului cauzei, constituind o reproducere a celor aduse în cererea de apel.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural

de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de Camera de Licențiere asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Camera de Licențiere ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursul declarat de Camera de Licențiere se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

judecători

Galina Stratulat

Ala Cobăneanu

Oleg Sternioală